

ЛИСТЕ ЧЕКАЊА

Фонт Myriad Pro: усвојитељска мајка
Фонт Times New Roman: усвојена ћерка

Прва агенција у коју смо отишли
није хтела да нас стави на листу,
нисмо живели довољно близу цркве
нити смо редовно ишли у њу
(иако смо прећутали да смо комунисти).
Друга нам је рекла
да немамо довољно висока примања.
Трећој смо се допали
али се код њих чекало пет година.
Провела сам шест месеци трудећи се да не гледам
у љуљашке ни у предњи део колица у супермаркету,
да не размишљам да ће то дете које сам желела напунити пет година.
Четврта агенција је била попуњена.
Пета је пристала, али ипак нису имали бебе.
Баш кад смо излазили
рекла сам знате нама није важна боја коже.
И тек тако, чекању је дошао крај.

Јутрос ми стиже мала жута коверта
са поштанским жигом из Единбурга: једно парче папира
сада сам могла да претражујем твој микрофиш¹
(јер то су данас једини сачувани подаци).
Из писма твоје мајке, следеће информације:
Мајка ти је имала деветнаест година када те је добила.
Била си тешка три килограма седамсто педесет грама.
Волела је хокеј. Радила је у Абердину
као конобарица. Била је висока сто седамдесет два центиметра.

Мислила сам да сам све сакрила
да ништа није остало
што би ме одало

---

¹ Филмска фолија на којој се чувају подаци. (Прим. њерев.)

Ставила сам Маркса Енгелса Лењина (не и Троцког)
у вешерницу – сигурно
неће проверавати пешкире

Све примерке Дневног радника²
гурнула сам испод кауча
скинула сам голуба мира са врата WC-а

Постер Пола Робсона
на коме је писало дајте му пасош
скинула сам са врата кухиње

Оставила сам бисту Бернса
своје детективске приче
и сабрана дела Шелија

Стиже тачно у 11.30.
Сипам јој кафу
из свог новог мађарског сервиса

и очајнички се надам да ме неће
питати где сам га купила – искрено
та беба ми помућује разум.

Прекрштених ногу седи на каучу
чини ми се као да чујем Дневне раднике
како шушкају испод ње

Па каже, имате занимљиву кућу.
Примећује како подижем обрву.
Необична је закључује.

Дођавола, а провела сам цело јутро
трудећи се да изгледа нормално
– дивно место за бебу.

Закопчава свој капут сва насмејана
мислим
коначно је готово

---

² *Daily Worker*, дневне новине које је објављивала Комунистичка партија Сједињених Америчких Држава у периоду између 1924. и 1958. у Њујорку. (Прим. њерев.)

Али баш код последњег дрвеног стуба
пажњу јој привлачи у исто време када и мени
црвена тракица са двадесет беџева симбола мира

Као да је срп и чекић
на зиду.
О, каже јесте ли ви против нуклеарног оружја?

Дођавола више с тим. Или ћу добити бебу или не.
Да кажем. Да да да.
Желела бих да та беба одраста у свету без нуклеарног оружја.

О. Очи јој се цакле.
И ја се залажем за мир каже
и враћа се на још једну кафу.

РАЗВОД

Нисам вам обећала
да ћу остати са вама док нас смрт не растави ни
било шта томе слично,
дакле, раставити се морам и то што пре. Неке ствари
више не могу
да трпим: Мајко, никада ми ниси рекла
ниједну лепу реч
нити захвалила за све досадне кућне послове које сам обављала;
Оче, из уста ти смрди
као код камиле и то ми ужасно смета;
све што знаш да кажеш је:
„Да ли се ти то дуриш, шмизло?“
Сада у овим годинама?
Боље би ми било у сиротишту.

Желим развод.
Тамо негде постоје родитељи чија су лица
озарена светлошћу
који говоре тихим шапатам река
и никада не вичу.
Постоје родитељи који милују своју децу по образу
у глуво доба ноћи

и певају им гласом дугиних боја,
од црвене до плаве.
То нисте ви. Никада вас нисам желела.
Груби сте и насилни.
Нећу да будем ваше дете. Само вичете,
а то није у реду.
Поднећу захтев за развод ујутро са првим зрацима сунца.

ДЕДИНА СУПА

Нико не прави тако добру супу као мој деда,
са шаргарепом исецканом на коцкице савршене величине,
кромпиром исецканим на коцкице савршене величине,
меканим комадићима –
како се то зове?
и великим комадом пихтија
које се римују са језером,³ док плутају
попут раскошног острва насред чорбастог мора.

Кажем, деда, деда, твоја супа је најбоља супа на целом свету.
А деда каже: О,
што се римује са пихтијама и језером,
О, не буди блесава,
будући да не воли своју супу, мој деда.
Зна да ћу одрасти и да ће ми недостајати.
Разболећу се и биће ми преко потребна.
Чезнућу за њом цео живот и онда када њега више не буде било.
Свака супа ће бити тужна и лоша када њега више не буде било.
Зна да ћу када порастем свакако избегавати супу.
О, деда, деда, зашто је твоја супа тако дивна? Кажем
док сипам већ четврти тањир.

Јечам! Тако се зову меки комадићи. Јечам.

(С енглеској превела **Јелена Мангић**)

---

³ У оригиналу речи се римују – *and its big bit of hough / which rhymes with loch.* (Прим. прев.)